

Den gamle Byport i Loeken.

Køkken og Stue, vasker og koger, mens den fede, bredryggede Datter kommanderer de to af Trivsel skinnende Piger. Hvis noget skal foretages, gaar al denne bastante Kvindelighed ind i Stuen og spørger Monsieur, som med værdig Myndighed afgør alt. Hvis noget tungt Arbejde skal udføres, Gaardspladsen fejles, Møbler flyttes, Kufferter bæres, saa sendes Hustruen eller Datteren eller Pigerne. Den mægtige Pascha rører sig ikke.

Der er sjelden en ugift Kvinde i Belgien; Kvinderne gifter sig gerne tidlig; de er deres Husbonds og Herres villige og lydige Husholder-sker og er aldrig bange for, at Barnekamret skal blive for trangt.

Den belgiske Kvinde er ikke Herskerinde i Hjemmet som den franske, der betegnende nok kalder Ægtefællernes fælles Soveværelse „ma chambre“, og hun har ingen slige højtidelige Indretninger som de franske Damer „Salon“ eller de engelskes „drawing room“; men hun er stolt af sit blankpudsede Kobber, sine hvide Gardiner og sin næsten kunstnerisk ordnede Dagligstue. Hendes Køkken, hendes Stue og hendes fyldte Barnekammer er hendes Livs Lykke. Her har hun sin Styrke; men heri ligger selvfølgelig ogsaa hendes store Begrænsning.

Det er maaske efter dette unødvendig at tilføje, at Kurtise og Flirt er fremmede Begreber for de belgiske Mænd og Kvinder, og at en Belgier forstaar sig saa lidt paa Ridderlighed, at hans Opførsel virker højst stødende paa en Nordbo. „Den kraftige, statelige belgiske Kvinde er Karl for sin Hat og fordrer intet Hensyn“.

Det er ganske karakteristisk, at der inden Kunstens, Literaturens og Videnskabens Verden kun er et Faatal Kvinder, som har udmærket sig, mens der er en hel lille Skare, der har udmærket sig i Belgiens Krigshistorie. Ja, der paa-staas, at intet Land kan opvise saa mange heltemodige Kvinder som Belgien. Selv en Poet som Anna Byns, Belgiens mest berømte, havde faa sentimentale Toner i sit Register, mens Hovedindholdet af hendes Vers var de mest voldsomme Angreb paa hendes samtidige — Kætteren Luther.

En af de faa *kvindelige* Kvinder i den belgiske Kulturhistorie er sikkert Margareta af Østerrig, Kejser Maximilians Datter, der

mødes vi af Heltinder, mandhaftige Kvinder, der har haft mere Tillid til deres Næver end til det svage Køns sædvanlige Krigsvaaben.

Jeanne de Flandre, som Aar 1300 kæmpede for Barn og Ægtetage om Besiddelsen af Bretagne, forherliges endnu for sit Heltemod under Navnet „Jeanne la Flamme“ i de bretagneske Ballader. Jeanne de Brabant gik i Spidsen for Bryssels Borgere mod Brabants Fjender og opnaaede, inden hun døde i en høj Alder, at se Middelalderens Bryssel i Blomstring. Philippine de Hainant, den engelske Kong Edward den tredies Gemalinde, gik i Spidsen for sin Mands Tropper og slog Skotterne; hun grundlagde siden Oxfords Universitet. Margareta af Parma, Nederlandenes Statholderske, er kendt for sin kraftige Regering, og Marie de Lalaing, Tournais heltemodige Forsvarer fra 1580, modtog Fjendens Anfald i Spidsen for sine Tropper.

Men ogsaa paa ikke-fyrstelige Heltinder er Belgiens Historie rig. Anne Lavaux, den luxemburgske Jeanne d'Arc, lod sig i Midten af det 16. Aarhundrede indskrive i Rullerne og drog i Krig for at forsvare sit Land. Hun avancerede til Ritmester. Der gaar de mest lysende Sagn om hen-

Gadefejernes Korps i Liège.

med sin bløde, af Lyrik dirrende Versekunst dannede en skarp Kontrast til de mange ædle Fruer, der med stærk Haand har regeret de belgiske Provinser.

— Paa hvert Blad i den belgiske Historie med dens utallige Frihedskrige og blodige Arvestridigheder, skriver Gustav Sjøsteen,

des Bedrifter. Hun endte forøvrig som Nonne. Théroigne la Liégeoise kastede sig med Lidenskab ind i Krigen under den store franske Revolution. Hun skal have udøvet et sandt Rædselsherredømme over Masserne. Marie Schelleynck lod sig hverve og kæmpede under Napoleon; hun